

traadte Folkerepræsentation. Nu er det vel blevet erindret af det Medlem af Udvalget, som først havde Ordet (Glensborg), at denne Enighed imellem bemeldte 10 Mænds Forsamling i Bestindien og Regjeringen i Virkeligheden ikke var saa stor som Finantsministeren havde paaberaabt sig. Jeg tilstaaer, at jeg først ved at høre dette blev noget allarmet; jeg tænkte, at det var muligt, at jeg under Beskæftigelsen med saa mange andre Forretninger kunde have overseet, at der var en Uenighed i Henseende til et eller andet væsentligt Punkt; men den ærede Taler beroligede mig strax ved at fremhæve de Beviser paa Uenigheden, som i denne Henseende skulde være fyldestgjørende; thi deraf fremgik det klart, forekommer det mig, at der ikke var nogen Uenighed; thi netop de Beviser, han fremførte for Uenighed, vare snarere Beviser paa tilstrækkelig Enighed. Naar han saaledes fremhævede, at man i de 10 Mænds Forsamling havde meent, at Colonialbudgettet burde forelægges for Colonialraadet, og fremdeles at dette i ethvert Tilfælde burde afgive Betænkning, inden nogen Sag forelægges Rigsdagen og Regjeringen, Bestemmelser, som begge ere optagne i Lovudkastet, maa jeg bemærke, at der i saa Henseende ingen Uenighed var; var der med Hensyn til dette Punkt nogen Uenighed, saa var det kun i Henseende til Redactionen. Naar nemlig Regjeringen ikke udtrykkelig havde optaget den første Deel, saa var det kun, fordi man ansaae det for selvforstaaeligt, at naar Colonialraadet skulde have Medvirkning ved Coloniallovgivningen, saa var det ogsaa, ifølge den hele Opsættelse af vore Finantsforhold, en ligefrem Følge, at det maatte finde Anvendelse paa Colonialbudgettet; da det imidlertid ønskedes, at det udtrykkelig skulde optages i Loven, er det ogsaa bleven optaget deri; men nogen Uoverensstemmelse fandt i saa Henseende ikke Sted, og det fremgaaer til Overflod deraf, at de 10 Mænds Forsamling ved selve Gouverneuren blev opfordret til at tage under Overveelse,

om det ikke skulde være muligt, allerede nu i det foreliggende Lovforslag at optage nogle saadanne Bestemmelser om det coloniale Budgets Forhold til Statens Budget, som de, der i Pag. 494 i det ærede Udvalgs Betænkning er givet Henviisning til, hvilket de 10 Mænds Forsamling imidlertid paa Sagens nærværende Stadium ansaae umuligt. Med Hensyn til den Uoverensstemmelse, som der skulde være at søge deri, at de 10 Mænds Forsamling udtrykkelig havde udtalt, at Betænkning maatte afgives over alle Sager, inden de forelægges Rigsdagen, saa er dette ogsaa kun en nærmere Bestemmelse af det, som visse har været det oprindelige Udfasts Mening i § 5. Af denne Paragraph fremgaaer det nemlig klart, at, naar der fra Regjeringens Side var Spørgsmaal om at forelægge Noget for Rigsdagen, saa var det Meningen, at det altid først skulde forelægges Colonialraadet til Betænkning; men jeg antager, at den yttre Mening om en stærkere Redaction i saa Henseende fra de 10 Mænds Side er grundet deri, at man ønskede den samme Sikkerhed ogsaa i de Tilfælde, hvor Initiativet kunde tages fra Rigsdagens Side. En Uoverensstemmelse i Anskuelse i saa Henseende maa jeg saaledes tilstaae, at jeg virkelig heller ikke kan finde her, og naar der derfor ikke kan ansøres væsentligere Beviser paa Uoverensstemmelser, saa troer jeg, at jeg i selve disse Bevisers Anførelse kan finde Bekræftelse paa, at Uoverensstemmelsen ikke har været stor. Derimod er der vel et Punkt, hvor jeg har fremhævet, at der fandt en Uoverensstemmelse Sted, men ikke imellem Forsamlingen og Regjeringen, men imellem en Deel af Forsamlingen paa den ene Side og en anden Deel af Forsamlingen og Regjeringen paa den anden Side, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet, om Grundloven pure skulde indføres i Colonierne eller ikke; men med Hensyn til dette Spørgsmaal er jo Udvalget enigt med Regjeringen.